

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

9. De quodam fabro defuncto, ac vitæ restituto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

rum desiderio corpus senile inter quotidiana
ieiunia domabat, multisque & verbo & con-
uersatione saluti fuit.

*Admirabilis historia de quodam fabro defuncto, ac
vitæ restituito.*

CAP. IX.

Circa annum Domini 1480. in ducatu &
ciuitate Iuliacensi contigisse, multorum
fidedignissimorum relatione cognouimus,
fabrum nempe ferrarium, ex morbo defun-
ctum, loculoque impositum. Apud cuius ca-
daver cum vicini in proximo conclau, excu-
bias ex more ageret, defunctus diuina dispen-
satione vitæ restituitur. Qui exurgens fasciis
& linteis funebribus obuolutus, ad excubito-
res istos iam poculis somni vigilantimq; mo-
lestiam discutientes progreditur. Quo viso
terrui illi, fugam capessunt. Spectrum esse arbi-
trantes. Faber vero rediuius, cum alloquio
suo terrorem illorum paulatim leniisset,
quod reliquum vitæ diuinitus accepit, longè
diuersa, quam prius, ratione transegit. Siqui-
dem nunquam ridere aut vanis sæculoque v-
sitatis oblectamentis vacare visus est. Cum ad
matutinas preces iuge sacrificium, aut ad ve-
speras campanarum sonus ederetur, ille proti-
nus malleo & incude relicta, ad Ecclesiam fe-
stinabat, nulla Ecclesiasticarum precum tem-
pora prætermittens, ut quæ, & qualia in altero
sæculo vidisset, etsi ipse taceret, vel sola vita

conuersatio loqueretur. Historiam esse & nō
 fabulam, inter alios retulit ipsius ciuitatis lu-
 liacensis quondam secretarij filius Guilhel-
 mus, vir doctrina & vitæ integritate commē-
 datiss. Confirmauit eandē matrona quædam
 honestissima ex consilio ciuitatis eiusdem o-
 riunda, quæ aiebat auum suum hunc fabrum
 rediuiuum nouisse. Certè Origenes in cap. 2.
 Numer. (*Hom. 2.*) (vbi de ordine populi Dei
 Moses disserit.) Si vnusquisq; inquit, nostrum
 de cibo & potu sollicitus sit, & omnem curam
 in rebus secularib' gerat, vnā verò aut duas
 horas ex integro die etiam Deo deputer, & ad
 orationem veniat in Ecclesiam, vel in transitu
 verbum Dei audiat, præcipuam verò curam
 erga sollicitudinem sæculi & ventris expe-
 dat: iste non complet mandatum quod dicit,
 vt homo secundum ordinem suum incedat,
 vel quod dicit, vt omnia secundum ordinem
 fiant. (*1. Cor. 14.*) Putauit doctissimus ille scho-
 læ Alexandrinæ catechista Origenes, admodū
 vicinus Apostolico sæculo, (quo Christiani
 erant perseuerantes in communicatione fra-
 ctionis panis & orationibus, & perdurantes
 vnanimiter in templo) (*Act. 2.*) laicos suo
 nō facere officio satis (de his enim istic loqui-
 tur) si quotidie vnā, vel etiam duas tantum
 horas precibus & sacris audiendis darent. Por-
 rō de Anna vidua refert Lucas, (*cap. 2.*) quod
 non discedebat de templo, ieiuniis & obsecra-
 tionibus

tionibus seruient nocte ac die. De hoc utique spiritu hausisse, videtur faber iste rediuuius, quando nec risisse, nec statuta orationum Ecclesiasticarum tempora vnquam pretermittente visus est. Sicut autem Drithelmus ille, de quo in precedenti capite, multis & verbo & conuersatione saluti fuit, & Rex Alfridus vir vnde quaque doctissimus, vt Beda ait, eundem Drithelmum & libenter & studiosè audiuit, atque ad eum audiendum sapissimè accessit, ita profectò optandum esset, & hæc nouissima vltimorum temporum exempla (quæ benignissima Dei dispensatione ad animos nostros præsentimur reum contemptu, & futurorum desiderio inflammandos, nobis exhibentur) quam plurimis esse salutifera, vt veteribus finem imponant vitiis, nouamque dent nouis originem virtutibus.

De alio quodam iudem defuncto & resuscitato.

C A P. X.

Non dissimile est, quod nostra memoria contigit in Zelandia, in ciuitate nuncupata **Tholen** / vbi coctor quidam ceruicarius, cum defunctus esset, iamque loculus, in quo positus erat, penè esset oclusus, renouiscere cœpit defunctus, & in loculo conclusus, sonitum edere. Vxor fortè tum non erat in conclau, in quo funus constitutum erat: pueri itaque sonitum audientes, matrem appellant, patrem in loculo pulsare clamitant.

Pp 4 Mater